ALLEMAAL SHOW

"Voetballen", zei de man aan de bar schamper: "dat is toch geen sport meer. Mensen. Dat is theater.....Kijk nou eens naar dat berichte "doodliggen", waar die Spanjaarden zo sterk in zijn. Vroeger was dat een kunstje da je je hond leerde. En Nou hoort het bij de vaste oefenstof van iedere trainer. Ik baal van die sterfscènes.....". "En dan dat ingooien", vervolgde hij: "daar wordt je toch ook doodziek van! Dat is tegenwoordig een gebarenspel voor drie heren.....Moet u eens opletten! Eerst komt nummer één aanslenteren. Hij kijkt stomverbaasd naar de bal, alsof hij een tijdbom ziet. Hij raakt 'm niet aan....Dan komt nummer twee, liefst helemaal van de overkant van het veld. Hij pakt dat vreemde voorwerp voorzichtig op, weegt het op z'n hand en laat het weer vallen. Nee, dat lijkt men niks. Een derde man nadert, grijpt het ding beet, ontdekt eindelijk dat het de bal is en legt 'm binnen de lijnen. Dan wandelt hij rustig terug voor z'n aanloop. Hij weet net zo goed als u dat het geen vrije trap is maar een mens kan zich toch vergissen? Goed, goed; een ingooi dan. Nou rukt hij 25 meter op, smokkelt er al lopend nog 10 meter bij en daar gaat 'ie dan eindelijk. Had u gedacht.... Overnemen, maar dan op de juiste plaats. Als ze het goed spelen duurt de scene minstens 3 minuten.....". "Ach ja", zuchtte hij: "'t is net een toneelstuk. Soms speelt de scheidsrechter ook nog mee. Laatst zag ik er één in het doelgebied knielen en driftig met het wijsvingertje op de penaltystip tikken. De showbink! Allemaal poppenkastfiguren, die voetbaljongens. De bestuursleden incluis". We hadden vroeger een penningmeester, die kon zó de planken op. Wat dié maakte.....Rende tijdens een wedstrijd opeens het veld in om een wanbetaler te manen. Hield die jongen bij zijn shirt vast, schreeuwde, jammerde, viel in onmacht, werd weer bijgebracht met de spons.... Alleen om de aandacht te trekken, anders niet! Ik was eens een half jaar achter met betalen, komt die gek op een zondagmiddag de straat in met een groot bord. FONS HEB SCHULD, stond erop; FONS SCHOPT WEL, MAAR FONS DOKT NIET!!! Ik schaamde me rot. En de buren een lol. Dat was koren op hun molen. Ik had net een nieuwe auto gekocht en dat zat ze toch al niet lekker. De volgende dag komt de melkboer. – Twee joghurt en een pakje boter, bestelt mijn vrouw. – Mag ik gelijk effe vangen? Zegt de melkboer. – Hoezo?, vraagt ze. – Ik schrijf niks meer op, zegt 'ie: Fons heb schuld, hoor ik.... Ja, 't is evengoed wat! En dan die gekheid met die zoekgeraakte ballen. Heb ik u dat weleens verteld? U weet dat wij van die brede sloten langs de velden hebben. Daar vliegt natuurlijk weleens een ledertje in en dat wordt niet altijd direkt opgevist. Dat drijft weg en op een keer waren we in één

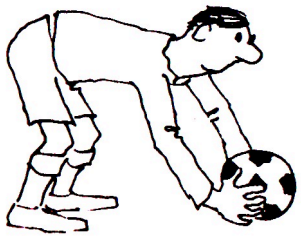

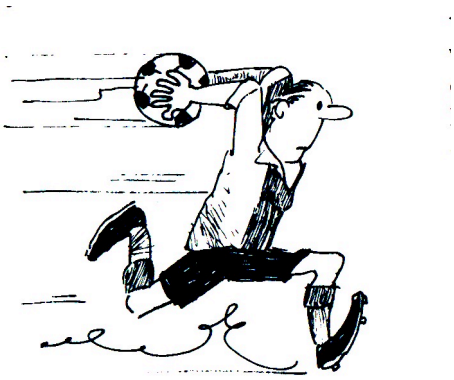

week drie ballen kwijt.... De volgende zaterdag komt er een muziekkorps met majorettes het veld op. Man, dat was wat! Twintig leuke stukken; de kantine stroomde leeg. Die grietjes kregen allemaal een dienblaadje en daar lag een tientje op. Met volle muziek marcheerden ze naar de grote vaart achter het hoofdveld, de penningmeester voorop, met een grote schaar. Boven het water begint 'ie de tientjes in stukken te knippen. Krankzinnig gewoon.... verschillende leden wilden hem te lijf. Maar de voorzitter hield ze tegen. "Laat die man", riep hij. – "Maar hij gooit ons geld in het water!", schreeuwden ze. – "Nou, én?!" zegt de voorzitter: "Mag 'ie misschien? Jullie hebben het vorige week gedaan. Drie ballen weg, zo de plomp in, wat denk je wat dat kost?" Nou, dat vonden ze geen vergelijk. Maar als u mij in m'n hart kijkt, zeg ik: die penningmeester heeft gelijk! Waarom zou je eerst ballen kopen?! Dat is maar omslachtig. Gooi het geld liever zó weg....". De man zweeg even. Langzaam dronk hij zijn glas leeg. "Die majorettes.....", zei hij toen: "Dat was natuurlijk onzin. Ik mag ze graag zien hoor, maar t'is weer show. Maar ja, als ze er niét geweest waren, was er niemand meegegaan naar die vaart.... Dan had de penningmeester daar in z'n eentje staan knippen.... Ach, je weet het niet meer tegenwoordig....Misschien is al die poppenkost toch nog ergens goed voor....".

Aat Dane